

der ere hørte fra andre Sider — at ville indskrænke det Beløb, som tidligere er givet, men endnu mere uforstaaeligt er det for mig, hvorledes han kan gaae ind derpaa, naar han selv erkjendte, at der er en moralsk Forpligtelse for Rigsdagen til at blive paa den Bæi, man ligeoverfor Theatret engang er slaaet ind paa. Det kan jo i den Henseende aldeles ikke udøve nogen Indflydelse, hvorledes man opfatter Communens Stilling til Theatret; først naar det har vist sig, at Communen slaaer ind paa den Bæi, som han har omtalt, først da kan der tages noget Hensyn dertil. Det er derfor ogsaa fra min Side antydet, at forsaavidt der kunde blive Spørgsmaal om yderligere Udgifter til en fuldstændig Ombygning af Theater-Bygningen, da først kunde der muligens være Tale om, ved Fordelingen af disse Udgifter at gjøre det til en Betingelse, at Communen gav et Bidrag dertil paa samme Maade, som saadanne Tilskud oftere og endnu iaar findes opførte paa Finantsloven; men man er dertil aldrig i slige Tilfælde gaaet frem paa den Maade, at man har frigjort sig selv fra den Deel af disse Tilskud, som man tidligere paa den bestemte Maade har tilfagt, og saa lade det komme an paa, om det, som man saaledes unddrog sig for at udrede, vilde blive betalt af Communen. Jeg vil derfor antage, at man dog efter den hele Gang, som Theatrets Stilling har faaet til Finantsloven, ikke let nu vil falde paa at gjøre en saa væsentlig Forandring deri, og da Udvalgets samtlige Medlemmer have været derimod, synes der jo heller ikke at kunne være nogen Udset dertil. — Jeg kunde derfor maaskee hermed standse uden at behøve at tage noget stort Hensyn til de forskjellige, mere eller mindre forblommede, Bemærkninger, der ere komne frem fra forskjellige Sider, Theatret angaaende. Den ærede Rigsdagsmand, der nylig satte sig (Somard), udtalte, — imedens han iøvrigt yttrede sig paa en forholdsvis velvillig Maade om Theatret —, at der var talt og skrevet saa overordentlig meget derom, og henvisste dertil; ja, det er ganske vist, at der er talt og skrevet meget og altfor meget om Theatret, og jeg troer derfor heller ikke, at det kan være nogen egentlig Opfordring til blot at spørge Massen, af hvad der saaledes er talt og skrevet,

naar man ikke vil forsøge paa at fremsætte det, der skulde komme til, i en ganske anden Aand og Tone, end det er fremkommet der, saaledes at man derved kunde faae en klar Forestilling af det, der er Spørgsmaal om; thi det er Ulykken, at der ved alt det, der er talt og skrevet, er kommet saa lidt Klarhed tilskede, og det fordi man har foretrukket at indhylle sig i en mystisk Uklarhed og indskrænket sig til en Henpegning til Motiver og til enkelte Personers Stilling og Forhold til Theatret, kort sagt, beskæftiget sig med alt Andet end med selve Theatret som Kunstanstalt. Dersom man kunde have ledet en saadan Forhandling frem her i Folkethinget, en Forhandling, som gav en klar Forestilling af den hele Sag, er det ganske vist, at jeg skulde meget have ønsket en saadan, og jeg troer at have saa rigt et Stof i denne Henseende, at det ikke vilde have været mig vanskeligt at yde et betydeligt Bidrag til en bedre Opfattelse af dette Forhold. Men jeg tilstaaer, at Stillingen for mig som Minister bliver meget vanskeliggjort, naar det, jeg skulde henvende mig imod, kommer frem i taagede Stikfæller og som blotte Antydninger, saa at, naar man vil gaae ind derpaa, kan man komme til at faae det Svar, at det var slet ikke det, Bedkommende havde sigtet til, og det var derfor maaskee bedre at holde alt dette aldeles borte fra en Diskussion. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der er skeet saadanne Antydninger og paa en saadan Maade, at dette kunde tjene som Motiv for dem, der ellers i Henhold til, hvad der tidligere er skeet her i Rigsdagen, dog have erkjendt sig forpligtede til at blive ved den Form, der nu engang er givet med Hensyn til Theatret; — til at slippe bort derfra, og uagtet jeg vel ikke antager, at Thinget vil følge disse skulte Hentydninger og derved lade sig forlede til en Fremgangsmaade, som man ellers ikke vilde finde tilraadelig, kunde der dog maaskee for mig som Minister være Opfordring til en Udtalelse og jeg skal derfor med nogle Ord henvende mig til et Par af disse saaledes gjorte Hentydninger. — Den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts første Valgkreds (G. Winther) kom til det Resultat, at det var ganske illegitimt, om man stemte for det